49e jaar. — Nr 102. Zaterdag, 30 Augustus 1902.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, s donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld o aankondigingen moeten *franco* gedaan worden bij den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar.
Twee » » **5** »
Een » » **4** »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** centimes per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 30 AUGUSTUS 1902.

VAN ALLES WAT.

Minister Combes is in Frankrijk nog altijd bezig om te probeeren of hij de Roomsche katholieke kerk niet kan afgebroken krijgen, hetgeen geen enkele voor hem gekunnen heeft. De *Humberts*, de grootste schelmen van de wereld, laat men onverlet, terwijl men tegen paters en nonnekens gansche bataljons gendarmen en soldaten te voet en te peerd uitzendt. Een aardig gedacht, zult gij zeggen, enfin : een Combes-gedacht, maar ge moet weten ook, dat het schijnt dat Lucifer hem beloofd heeft, als hij dit helsch spel kan klaar gesponnen krijgen waaraan hij al meer dan 18 eeuwen vruchteloos gewerkt heeft, dat hij hem dan zijne plaats afstaat en dat Combes dan de groote Baas van de hel zal zijn.

Geen wonder dus dat Combes, ondanks alle verzet, zoo hardnekkig tegen recht en reden in zijne vervolging doordrijft : hij werkt op bevordering, maar 't zal hem niet gelukken, wij zijn er heel gerust over.

* *

De fransche minister van koophandel, M Trouillot, heeft in eene aanspraak te Besançon verklaard dat de regeering voor de vrijheid van eerediensten is, maar, indien zij aan een ervan den voorkeur moest geven, het aan den protestantschen eeredienst zou zijn !!! En zulke verklaring durft een minister afleggen in een land, waarvan de overgroote meerderheid katholiek is ! Men weet daarbij wat de fransche regeering door vrijheid van eerediensten verstaat : dat is de vrijheid om kerken, kapellen en kloosters te sluiten, en priesters en kloosterlingen op alle mogelijke wijze te vervolgen.

* *

DE ZUSTERKENS DER ARMEN hebben sedert de 50 jaren van hun bestaan, reeds meer dan een miljoen arme lieden van eenen elleendigen hongersnood gered.

Zij bezitten in 't geheel 270 huizen in Frankrijk, België en Engeland, Spanje, Indië, Amerika en het Oosten.

Zij voeden dagelijks 15,000 ouderlingen in Frankrijk en 30,000 in andere landen.

* *

LE PEUPLE en VOORUIT gaan voort met de gebeurtenissen in Frankrijk te vergelijken met de socialistische woelingen van April, in België. Er is geene vergelijking mogelijk tusschen de kome Bretanjers, die hunne burgerlijke en godsdienstige vrijheden verdedigen, onder de toejuichingen der eerlijke lieden van ALLE partijen, en de pers- en revolverheiden, welke wij achtereenvolgens in de straten en voor het strafgerecht hebben zien verschijnen. Indien LE PEUPLE en VOORUIT blijven aandringen, dan blijft er anders niets over, dan die bladen te verzenden naar de lijst der veroordeelingen van hunne hoofdmannen, vrienden en zennissen.

* *

VOORUIT ontleent met genoegen aan de ETOILE BELGE, — weeral een treffend akkoord tusschen liberalen en socialisten, — een historieken betreffende een klooster « rond Brussel » waar de weesmeisjes slecht zouden behandeld worden. Vroeg opstaan, veel werken en weinig eten, zou het lot van die arme kinderen zijn. Zoo worden de kloosters rijk, zegt VOORUIT.

De JOURNAL DE BRUXELLES, die deze beschuldigingen in de ETOILE en in LE PEUPLE gelezen heeft, antwoordt :

Welk is dat klooster waarvan de twee anti-klerikale bladen spreken ? Dat zij het no meer aanwijzen. Wij hebben ons niet te bekommeren met naamlooze aanvallen en aanklachten.

Dat is, overigens, eene handelwijze waarop wij reeds meer dan eens hebben gewezen. Als er maar spraak is van, zonder aanduiding, een klerikaal schandaal aan te klagen, zijn al de godsdiensthatende bladen op hunne post. Maar, als het er op aankomt namen te noemen, dan zijn ze niet te vinden.....

* *

EENE KONINKLIJKE GOUDEN BRUILOFT zal het toekomend jaar in ons land gevierd worden.

Het was inderdaad vrijdag ll., 49 jaar geleden dat Z. M. de koning te Brussel trouwde met aartshertogin Maria-Hendrika van Oostenrijk. Vrijdag trad dus het 50e jaar in.

Hopen wij dat de gezondheid der koningin sterk genoeg blijve, om het Belgische volk gelegenheid te geven, bij die feestelijkheid nog eens uit volle borst bewijzen van zijne koningsgezindheid te geven. Zaterdag wierd de koningin 66 jaar.

* *

HOOGE PRIJZEN VAN HET VEE. — Onder dezen titel lezen wij het volgende in een Gentsch dagblad :

Wij hebben over eenigen tijd gemeld dat er in België en in Holland aanzienlijke aankoopen van slachtvee gedaan werden, om Engeland te bevoorraden.

Dit land had de gewoonte, het hem ontbrekende vee in de Vereenigde Staten van Amerika te koopen, maar aangezien de oogst van den mais aldaar sinds twee jaar mislukt is, en het vee er bijna uitsluitelijk met die graansoort gevoed wordt, is het er ingsgelijk aan zulken hoogen prijs, dat de uivoer naar Engeland gedurende de zes eerste maanden van 1902, omstreeks 44.000 koppen min bedraagt dan in hetzelfde tijdverloop der voorgaande jaren.

Dat tekort tracht Engeland aan te vullen door hoogergemelde aankoopen in Holland en België, maar dezen hebben onvermijdelijk voor gevolg gehad, de veeprijzen hier derwijze te doen stijgen, dat men tot het jaar 1870 moet achteruitgaan om ze terug te vinden.

* *

INVLOED DER KERK. — De machtige invloed der katholieke kerk op de volkeren is vooral merkwaardig en wordt door de sociologen opgemerkt in de landen waar men de wederzijdsche werking van het protestantism met die van den katholieken godsdienst kan vergelijken.

Uit de laatste volksoptellingen blijkt dat te Berlijn, waar de bevolking in overgroote meerderheid protestantsch is, de katholieke werkmanskringen alleen 16000 leden tellen, terwijl de protestantsche werkmanskringen nauwelijks 1500 man kunnen vereeningen. Die cijfers zijn uiterst welsprekend.

Als men, anderzijds, in aanmerking neemt dat de twee miljoen socialistische kiezers van Duitschland bijna uitsluitend protestanten zijn, begrijpt men gemakkelijk de bekentenis reeds vroeger door de *Zeitung* der protestantsche kerk afgelegd :

In Duitschland heeft de katholieke kerk tot hiertoe, in de streken welke haar toebehooren, het ontstaan van oproerige partijen kunnen beleten ; zij heeft de menigte die naar haar luisteren kunnen verwijderd houden van de roode vlag en ze kunnen aansluiten bij hare maatschappelijke politiek.

Deze hulde aan eenen tegenstrever door de feiten afgedwongen, is de schoonste der lofspraken.

* *

Zeg nog eens wat men niet uitvinden zal. Vijftig jaar lang heeft men er na gezocht om melk tot poeder over te brengen. Thans is men er in gelukt, en een fabrikaat in 't groot is in de Vereenigde Staten opgericht, waar men de melk in papieren zakjes, in den staat van bloem, in den handel brengt. Twee papieren zakjes op zich, eene met rijst en eene met melkpoeder, en zoo zal men voortaan overal rijstpap kunnen maken als men maar water bij de hand heeft. Wie zal nu nog zeggen dat wij niet voornuitgaan en dat wij in geene gezegende eeuw leven, als men de rijstpap overal met zich op zak kan dragen ?

Men is de uitvinding verschuldigd aan M. J. H. Compbele, dokter in Pensylvanie ; dat moet geen boerik zijn.

Te voet om de wereld.

Te Bloemfontein in Zuid-Afrika kwam in het begin van de maand Juli een Amerikaan, genaamd Shilling, aan, die op 3 Augustus 1897 van New-York was vertrokken, om te voet een wandeling om de aarde te beginnen. De Yankee had een weddingschap van 25.000 dollars aangegaan om in een costuum van papier gekleed, zonder hoed, zonder schoenen, en zonder een cent op zak zijn vaderstad den rug toe te keeren om binnen den tijd van zes jaar de gansche wereld door te reizen, en op dezen tocht noch te bedelen, noch te leenen, noch te stelen en toch met 5000 dollars geld terug te keeren.

De heer Shilling heeft reeds de Vereenigde Staten, Canada, Mexico, Australië, Tasmanië, Nieuw-Zeeland, Indië, Birman, China, Siam Japan, Siberië, de Philipijnen en thans een deel van Zuid-Afrika doorwandeld. Van de burgemeesters der verschillende steden, die hij doorgetrokken is, heeft hij geloofsbrieven dat hij te voet is aangekomen en te voet weer is vertrokken.

In zijn onderhoud voorziet hij door lezingen, die hij overal houdt, waar hij den nacht doorbracht. Er is afgesproken, dat Shilling slechts de kortste waterwegen mag kiezen. Op de schepen, waarvan hij tot nog toe gebruik heeft gemaakt, had de reiziger steeds groot succes en zijne voorlezingen werden goed betaald.

Intusschen is de ondernemende Yankee al lang over Beira, Mombassa en den Soedan vertrokken om aldus Kairo te bereiken. Dan blijft nog geheel Europa voor hem over, en moet hij Spanje, Italië, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk, Engeland, Nederland, Duitschland, Griekenland, Rusland en Turkije nog doortrekken. Binnen den tijd van 12 maanden meent Shilling behouden met meer dan 5000 dollars in zijn vaderstad terug te kunnen zijn.

Hij verklaarde echter blijde te zijn, dat hij het moeilijkste deel der reis achter den rug had. Aan vele gevaren is hij reeds ontkomen, want hij bevond zich op de Philipijnen toen daar oorlog werd gevoerd ; hij wandelde in China, terwijl de Boxeropstand vrees en schrik in het land verspreidde ; en ook in Zuid-Afrika was hij nog getuige van eenige gevechten tusschen Boeren en Engelschen.

NIKOTISME.

Mogen jonge knapen rooken ?

Er wordt somtijds gezegd, dat tabakrooken het denken ter hulp komt, en om zulks te staven, wijst men op eenige groote schrijvers, die tevens groote rookers geweest zijn. Doch niemand kan zeggen, dat rooken een jongen helpt tot denken, omdat de tabak hem lichamelijk nadeel doet. Trouwens het lichaam en het verstand zijn met elkaar in zoo nauwe betrekking, dat het eene niet kan beschadigd worden, zonder dat ook het andere er door lijdt.

Er zijn groote denkers in de wereld geweest, die den tabak onder geen enkele vorm ooit gekend hebben ; zulke denkers en schrijvers waren Plato, Aristoteles, Socrates, St Augustinus, Dante, Goethe. Menige groote mannen van latere tijd waren in 't geheel geen rookers. Dit bewijst ten minste, dat er geen tabak noodig is om een groot verstandelijk werk te verrichten.

Dr Dio Lewis verhaalt, dat gedurende een halve eeuw geen enkele student, die aan den tabak verslaafd was, tot eersten van zijne klasse te Harvard werd uitgeroepen, ofschoon vijf studenten op zes er gebruik van maakten. De kansen, zooals men ziet, waren vijf tegen een, dat er een rooker de eerste zou zijn, indien tabak eenig goed doet en geen kwaad. Maar gedurende die vijftig jaar, was geen enkel slachtoffer van den tabak bekwaam de eerste te geraken.

J. B., was een leerling uit een vooraaam college eener voorstad van Londen. Toen hij nog heel jong was, was hij bekwaam met andere studenten te kampen, en behield zijne plaats in de klasse. Als hij grooter werd, was het opmerkelijk, hoe hij in leerkracht afviel. Hij verloor het vermogen om te onthouden, wat men hem geleerd had, totdat hij ten laatste teruggezet werd en naar eene lagere klasse verzonden. Hij werd mager, zijn aangezicht verbleekte, en zijne zenuwen waren in een zoo ziekelijken toestand, dat hij beefde, wanneer hij eenen hond hoorde blaffen. Hij was een heimelijk cigaretrooker geworden ; en zoodanig had de gewoonte hem overmeesterd, dat geene bedreigingen noch smeekingen hem konden doen besluiten dezelve daar te laten. Zijn vader, niet meer wetende wat aanvangen, nam hem ten laatste weg van het college, en plaatste hem ver van huis voor drie jaren, in eene soort van verbeteringsschool. Zijne jongheid was aldus gebroken voor het gezegde genot van eene uitzinnige gewoonte.

GLASPOOL.

Het uitkomen der kiekens.

Bij het kweeken van jonge kiekens gaan er gewoonlijk nog al vele verloren, omdat de mensch ze te veel wil helpen en ze ook spoediger wil groot hebben dan zulks door de natuur is beschikt.

Vooral diegene die het altijd beter kent dan de natuur zelf, brengt zijne zaken in de war, en als het dan in de war is, dan is het een ongeluk, daar kan immers niemand iets tegen doen.

Gewoonlijk na 't verloopen van den broeitijd hoort men onder de kloek piepen. Hierdoor wordt de nieuwsgierigheid gewekt en 't eerste gedacht is : hoeveel mogen er wel onder zitten ?

Sommige kunnen hunne nieuwsgierigheid niet weerstaan en gaan dan de kloek oplichten, om de kleinen te zien en te tellen, andere doen dit zelfs wanneer er nog geen gepiep te hooren is.

Gewoonlijk worden zij dan, voor hunne nieuwsgierigheid gestraft met een zeer klein getal kiekens, want met alzoo te werk te gaan handelt men tegen de natuur.

De kloek zit niet op hare eiers met gansch het gewicht van haar lichaam, maar zij steunt op hare pooten, vooral tezen het uitkomen, en zit zoodanig over de eiers dat zij deze wel verwarmt maar ze geenszins drukt.

Telkens zij van het nest wordt afgenomen, wordt zij natuurlijk kwaad en angstig en brengt men de zaken in de war. Een geruimen tijd duurt het dan weer vooraleer de broedende hen hare rustige houding heeft hernomen.

Vele lieden meenen nochtans dat de kloek alle twee dagen van 't nest moet genomen worden om voedsel op te nemen, want anders, zeggen zij, zou zij haar zelve doodbroeien.

Hoe dom is toch zulke bewering ! De hen weet beter dan de mensch wanneer zij voedsel noodig heeft.

't is voldoende dat men dit in haar bereik plaatst.

Wij herinneren ons nog dikwijls met genoegen het verhaal eener vrouw wier man zich ook altijd met het uitkomen der kiekens bemoeide.

Gedurig komt hij vragen na 12 of 14 eieren, om kloeken te plaatsen en nooit brengt hij meer dan 4 of 5 kiekens voor den dag.

Eenmaal nogtans had hij 13 kiekens van 14 eieren, maar dat was juist toen hij twee dagen van huis was.

Wie is er 't best op de hoogte met het uitkippen en grootbrengen der kiekens ? Dit is ongetwijfeld de moederhen. Als men die laat doen wat ze wil, dan zal alles goed afloopen. Goed latep wat goed is, dat is een groote kunst, zegt een spreekwoord en bij het hoenderlokken vooral zal men dit niet mogen vergeten.

Sommige hoogwijzige madehelpers nemen de eerst uitgekomen kiekens van de moeder weg en steken ze in een mandje, tot dat de andere uitgekomen zijn, opdat aldus de moeder niet al te vroeg het nest zou verlaten. Dit doet echter eene kloek die niet gestoord geweest is, nooit

Men lette maar eens op welke hennen soms met eenige kiekens te vroeg het nest verlaten.

Bijna altijd zijn het deze, die aan de eiers of aan de kiekens een vreemden reuk gewaar worden, omdat men ze niet heeft met rust gelaten of in de handen genomen heeft.

Vroeger hadden wij ook vele mislukkingen gehad bij 't uitbroeien der kiekens, doch tegenwoordig beschouwen wij het als eene heiligschennis en eene nadelige zaak van het beter te willen weten dan de moeders, die door de natuur zijn aangesteld.

Het wegnemen der eierschalen wordt nogtans door velen geprezen en aanbevolen, omdat de kiekens die nog uit het ei moeten komen, zich daaraan zouden kunnen kwetsen. 't Is mogelijk, maar hiervan hebben wij nooit iets ondervonden.

Wie het echter toch doen wil, neme de kloek zeer voorzichtig en zacht van het nest, en verwijdere zoo rap mogelijk de eierschalen, zette de kloek weder op eenige stappen van het nest en loope zoo hard mogelijk weg, opdat de moeder bedaard en zacht weer op het nest zou kunnen gaan zitten, zonder hare kleinen of hare eieren te schaden.

Katholieke Volksbond

VAN HET ARRONDISSEMENT

Tongeren-Maeseyck

STANDREGELS.

(VERVOLG.)

ART. 28. — De algemeene vergadering doet uitspraak op de kandidaten.

De kandidaten die de meeste stemmen bekomen, worden uitgeroepen als kandidaten van den Katholieken Volksbond. Nochtans moeten die kandidaten de volstrekte meerderheid der stemmen hebben.

Indien, bij eene eerste stemming, de meerderheid niet bekomen wordt door een genoegzaam getal kandidaten, zal er overgegaan worden tot eene tweede stemming, die onmiddellijk zal geschieden, volgens de regels voorzien in geval van hallotteering voor de provinciale kiezingen.

Wanneer de kiezing door het stelsel der Evenredige vertegenwoordiging moet gebeuren, zal er eene afzonderlijke stemming plaats hebben, voor iedere plaats van werkelijke of plaatsvervangend kandidaat.

De eerste stemming zal geschieden, voor den werkelijken kandidaat, die de eerste plaats op de lijst zal hebben, de tweede stemming voor de tweede plaats, enz., enz.

VERANDERING DER STANDREGELEN.

ART. 29. — Er zullen geene veranderingen aan de standregelen mogen gebracht worden, tenzij in algemeene arrondissements-vergadering, te dien einde bijeengeroepen, en bij meerderheid van de twee derden der aanwezige leden.

TIJDELIJKE BEPALING.

De schikking van § 2 art. 21, is niet toepasselijk aan de leden die zich hebben laten inschrijven gedurende de drie eerste maanden na de stichting der gemeentelijke afdeeling, waarvan zij deel maken.

Deze standregelen werden vastgesteld in de algemeene vergadering der provinciale raadsleden van het arrondissement Tongeren-Maeseyck, gehouden den 27 Januari 1902.

Eene commissie was gelast geweest een ontwerp van standregelen op te stellen. Zij was samengesteld uit de heeren :

SLEGERS, Voorzitter van den Provincialen Raad, Voorzitter.

CEELEN, Provinciaal raadslid voor het kanton Achel.

CH. GIELEN, Bestendigde afgevaardigde, Provinciaal raadslid voor het kanton Bilzen.

LE ROY, Provinciaal raadslid voor het kanton Bree.

Ridder de BORMAN, Bestendigde afgevaardigde, Provinciaal raadslid voor het kanton Loon.

MOORS, Bestendigde afgevaardigde, Provinciaal raadslid voor het kanton Maeseyck.

de CARITAT de PERUZZIS, Provinciaal raadslid voor het kanton Mechelen.

BUYOXY, Provinciaal raadslid voor het kanton Peer.

VERJANS, Provinciaal raadslid voor het kanton Sichen-Sussen-Bolré.

DELVOIS, Provinciaal raadslid voor het kanton Tongeren.

DEPLOIGE, Provinciaal raadslid voor het kanton Loon, Schrijver.

Het ontwerp door die Commissie opgesteld wierd na bespreking, mits eenige wijzingen, goedgekeurd.

NIEUWS

uit de stad en de provincie.

Paardenmarkt TE TONGEREN, DONDERDAG 18 SEPTEMBER.

Op de markt van TONGEREN van heden donderdag waren te koop gesteld : 321 koeien en kalveren, 0 schapen, 172 vette varkens en 1844 magere varkens.

APOTHEEK-ZONDAGSRUST.

Zondag zal de apotheek van

M. FRANCKEN

alleen open blijven, *van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts*, VOOR DE DRINGENDE NOODWENDIGHEDEN.

PAARDENVERZEKERING VAN HET KANTON TONGEREN gesticht onder de bescherming van den commice agricole van Tongeren

Voor inschrijving wende men zich tot den heer Ch. Valkenborgh, Hasselt schestraat, Tongeren

HET BESTUUR.

De secretaris-schatbewaarder. Ch. Valkenborgh. — Voorzitter Jozef Delvoie.

Woensdag heeft op het kasteel van de Ouden-Bieezen bij Beeselt het **Huwelijk** plaats gehad van M. den Ridder Franz Schaetzen, met Mejufvrouw Maria Roelants.

ACHTTIEN KISTEN GOUD

ZEEROMAN.

31ste VERVOLG.

XXVIII.

Het was inderdaad een allerneteligst geval voor de negen heeren. Hun gansch plan was op de meewerking der brigantijn berekend. Het stond vast, dat zij de *Queen* niet konden gebruiken om het goud in veiligheid te brengen. Wat toch zou er van zulk eene bemanning op zulk een schip wel gedacht worden, zelfs indien het nieuws van den zeeroof nog niet ruchtbaar geworden was ?

Aan den anderen kant viel het sterk te betwijfelen, en hiervoor waren allen, behalve Weston, het eens, of de barkas zulk eene lading van goud en menschen en levensmiddelen zou kunnen dragen. En dan verder, gesteld al eens dat dit nog ging, waar moest dan die geweldige massa goud worden aan wal gebracht ? Zou er bij het lossen geen aavraag geschieden omtrent herkomst en bestemming en eigendomsrecht ?

Saunders, die een handlanger was van zekere financieele agenten, zou met zijne brigantijn deze moeilijkheden hebben opgelost. Maar, ongelukkig, liet Saunders met zijne brigantijn vergeefs op zich wachten.

Toen de heeren zich rijkelijk aan ale en koude spijzen hadden tegoedgedaan, begaven zij zich al rookende op het dek.

— Zouden we nu de boot niet eens uitzetten en naar den wal roeien om het eiland te zien, opperde Davenire.

— Wel zeker ! Een goede inval, zegde Trollope.

— Wacht eens even ! riep Shannon. Wie zal er aan boord blijven, terwijl de barkas naar den wal gaat ?

— Daar kunnen we om loten, antwoordde er Trollope.

— Dank u wel ! riep Shannon, zonder zich de minste moeite te geven om zijn wantrouwen te verbergen. Ik, wat mij betreft, zal dit schip niet verlaten tenzij gij allemaal meegaat.

— Goed ! Dan maar allemaal naar den wal ! riep Davenire.

— En wie zal er dan op het schip passen ? vroeg Shannon.

— De twee matrozen, antwoordde Davenire.

— Met al die zeilen bij ? riep Shannon schamper, en hij liet zich achterover vallen, hinnikend als een peerd.

— Trollope heeft die kerels toch expresselijk gehouden om op het schip te passen, als wij aan wal gingen, bracht Caldwell in.

— Ja, antwoordde Trollope, al dampend, maar met behoorlijk weggeborgen zeilen en de ankers in den grond, begrijpt ge ?

— Nu, dan mag de duivel er raad op weten ! Ik zie er een gat in ! riep Hankey.

De reddeloore toestand, in welken zij zichzelven brachten door hun volslagen gemis aan vertrouwen in elkaander, had iets zoo ongerijmds, dat Hankey's uitval met een luid gelach door sommige begroet werd. Daarop volgde een algemeen zwijgen tot eindelijk Trollope, met de armen over de borst, in zijnen koelen, minachtenden trant de vraag opwierp :

— Nu, heeren, hoe zal het zijn ? We kunnen hier toch niet blijven zwalken als de Vliegende Hollander.

— Neen, sprak Burn. Ik heb mij er half suf over gedacht, en ik zie er geen anderen uitweg op, dan Trollope's plan.

— Natuurlijk ! riep Trollope, stijf in zijne overtuiging en met moeite zijn ongeduld bedwingend. Als er niet zooveel goed vertrouwen tusschen ons is, dan, hoe eer wij dit schip op den wal zetten, hoe beter. Elk man kan dan zijne portie van het goud nemen en er op gaan zitten als de bok op de haverkist, met de geladen revolver in de vuist, totdat de honger hem het vleesch van de beenderen heeft gegeten !

— Schoon gezegd ! Schoon gesproken ! viel Davenire in : Trollope moest op zijn minst in het Parlement zitten !... Maar ziet nu eens hier, heeren ! Wij vertrouwen elkaar niet veel, misschien wel met reden. Aan den anderen kant zou het voor ons allen, met het oog op de gevaren der zee, eene groote geruststelling zijn, als wij het goud goed en wel aan den wal hadden, veilig geborgen en gemakkelijk bereikbaar. Ik verlang het eiland te betreden en te zien. Daarom stel ik voor dat wij het schip zoo dicht mogelijk onder den wal brengen, op eene geschikte plek de ankers laten vallen, al de lappen bergen, en dan aan wal gaan.

— Met ons allen ? vroeg Caldwell.

— Met ons allen, ja.

— En dus, teemde Shannon, met zijne hooge stem, dus wilt ge het schip met al het goud er in aan die twee kerels toevertrouwen ?

— Maar man, wierp Davenire tegen, zij kunnen toch met hun beiden het anker niet lichten !

— Neen, maar zij kunnen het kappen, zegde Hankey.

— Maar wij zullen toch een oog op hen houden, hernam Davenire. Zij kunnen toch met hun tweeën geen zeilen bijzetten. En bij de minste verdachte beweging kunnen wij immers de riemen uitsteken en aan boord roeien veel sneller dan zij met moeilijkheid zouden kunnen wegkomen... Zij zullen het ook wel uit hun hart laten, net te proberen, want zij weten hoe we hen trakteeren zouden, als wij het schip weer te pakken kregen... Komaan ! riep hij, opspringende en zijne machtige borst welvende : Wie is het met mij eens ? Al wie voor mijn voorstel is, die steekt de hand op !

Alle handen gingen omhoog, behalve die van Trollope.

— Ge zult toch wel met ons meegaan, al doet ge het tegen goesting, vroeg Caldwell.

— Ik zal meegaan, omdat men mij niet zal willen achterlaten, luidde Trollope's antwoord... En dit is nu uw dank !... Hij ging naar de verschansing en staarde over de zee.

— Aangepakt dan nu, jongens ! riep Cavendish. Voor een peperneutje van overeenstemming mogen we al dankbaar zijn !

De zeilen werden ongebaald en de steven werd gericht op het eiland.

Trollope stak geen hand uit ; hij liep eenzaam op de kampanje heen en weer, met den verrekijker onder den arm, dien hij van tijd tot tijd op den horizont richtte. William stond aan het roer. De wind was gunstig.

Nu er voor het oogenblik eenige overeenstemming verkregen was, bleek de stemming onder de heeren aanmerkelijk verbeterd. Het disputeeren had opgehouden en de toon der gesprekken klonk minder hartstochtelijk.

Opeens kwam Davenire naar achter en riep :

— Zeg eens, Trollope, zou het niet raadzaam zijn het dieplood eens uit te gooien ?

— Ik weet van niets. Gij voert het kommando, antwoordde Trollope, over den schouder heen, zonder den man aan te zien.

— Wacht maar ! Dat varken zal ik wel waschen ! schreeuwde Shannon. Hier met het lood ! en met eene veerdigheid, die geen matroos hem zou verbeterd hebben, stelde hij zich in positie en slingerde met vaste hand het dieplood voorwaarts.

In het eerst kon hij bij herhaling geen bodem vinden ! en daar het om ankerground te doen was, zoo begonnen de gezichten al bedenkelijker te staan.

— Gij moet grond vinden, Walter ! Gij moet grond vinden ! brulde Davenire.

— Moeten is een groot woord ! Als het eiland op een korealrif is gebouwd, dan zullen wij eerst bodem vinden waar de branding staat.

— Nog eens, kerel ! Nog eens ! Geef den moed niet op !

— Daar gaat het dan !

En inderdaad, dit maal bleef de lijn slag hangen.

— Hoera ! schreeuwde Shannon. Hoeveel is het ? — Laat eens gauw zien... Zeventien vaam ! dat kan niet beter.

Al dien tijd stapte Trollope stug en onverschillig langs de dekplanken van kapitein Benson zaligen heen en weer ; hij deed alsof de gansche zaak hem niet aanging, scheen niets te hooren en niets te zien. Maar telkens en telkens liet hij den verrekijker langs den gezichteinder strijken, alsof hij nog altoos hoopte de redding brengende brigantijn te zullen zien opdoemen.

— Laat zien ! Wat voor grond hebt gij opgehaald ? Wat zegt het ver ? riep eene stem.

— Laat zien ! Laat zien ? herhaalde het koor.

— Zie daar ! riep Shannon, terwijl hij met zijn mes het in het lood gestopte keersvet afschrapte : Het schooiste meegelmoes van fijn zand en schelpjes. Ge zoudt er een koek van willen bakken ! Waarlijk, het kan niet beter !...

Zóó naderde men het eiland, hij een koeltje dat schier de zeilen niet meer vulde. Shannon ging voort met het lood uit te werpen. Toen men veertien vaam gemeten had, was het land nog slechts eene mijl verwijderd. Men durfde zich nu niet naderbij te wagen, en alle man, behalve Trollope, stak de handen uit tot het innemen van de zeilen.

— Anker neer ! kommandeerde Davenire.

— Uit den weg voor den kabel ! brulde William, die met het hanteeren van het anker was belast, — en een oogenblik later, na het klinken van eenige hamerslagen, plofte het ijzer in het water, gevolgd door den zwaren ketting, die met een verveerlijk lawaai, rookend en donderend naar beneden schoof.

Er bleef echter nog veel te verrichten, vóór men het wagen kon, de barkas neer te laten. Elk zeil werd opgerold en vastgebonden. Het schip lag als een blok.

Trollope alleen wilde geen hand naar een touw uitsteken. Terwijl de anderen in het tuig bezig waren, ging hij in Benson's hut den barometer raadplegen, die zoo vast als een muur stond. Toen keerde hij terug en doorzocht voor de vijftigste maal de kimlijn met den besten kijker aan boord. Hadde de man nog aan bidden kunnen denken, dan zou hij op dit oogenblik gebeden hebben om de komst van Saunders met de brigantijn.

Hij zag daar omhoog het schip ontvleugelen, zoo goed als naakt uitkleeden. Hij zag zijne meeplichtigen aan het werk, en een stille, bittere, grimmige wanhoop maakte zich van hem meester.

Want hij voorzag, hij wist zoo goed als zeker dat de onegnigheid in den raad der negen van nu af tot onheil leiden zou. De vermetele diefstal, de moeite, de angst, de gevaren, de bedreven moord ook, het zou alles nu uitdraaien op niets ! Het goud zou naar den bedem van de zee gaan, of het zou teruggenomen worden, of het zou nutteloos en waardeloos daarginds op dat onbewoonde eiland verstopt en begraven blijven !...

Waarom had men zijnen raad niet willen volgen ? Het zou de éénige uitweg zijn geweest, in geval men de laatste hoop op het verschijden van de *Queen* moest prijs geven. Dit was zijne onwrikbare overtuiging. Met giftigen blik zag hij naar de kerels, die daar bezig waren in het tuig.

Het was drie uren in den namiddag vóór men het schip in orde en de barkas te water had. De boot werd toegerust met een lozzeil en drie paar sterke riemen. Terwijl zij vóór het afstaken in de kajuit aten te eten, zegde Burn :

— Gesteld nu eens dat er tijdens onze afwezigheid iemand dit schip praaide, wat zou dan het antwoord moeten wezen ?

— Als ge meer van die zijneloose invallen hebt, houdt ze dan maar voor u zelven, snauwde Davenire. Bedenk toch, bil, de zee is als glas, en er is niets in het zicht, en wij gaan aan wal voor enkele uren slechts ! Wat, of het zou een komeet moeten wezen, wat zou er kunnen komen om dit schip te praaien ?

— Zelfs in geval William en de Deen verraad in hun schild voerden, zegde Johnson, zouden zij toch bij dit weer niets met het schip kunnen doen.

— Ik zal eens even met hen spreken, zegde Davenire.

— Is het uw plan, het schip hier den ganschen nacht voor anker te laten ligg n ? vroeg Trollope, voor het eerste weer een woord in het midden brengende, nadat hij al dien tijd stug en wrevelig gezwegen had.

— Bevalt u dat niet ? Wat vreest ge ? vroeg Caldwell.

— Vraag dat liever aan Shannon. Die heeft van de zee meer verstand dan ik. Shannon, welke gevaren zoudt ge hier duchten ?

— O, allerlei, antwoordde Shannon lachend. Vooreerst een stompke uit het zuiden. Dan eene vloedgolf, die ons 's nachts hoog en droog op den wal werpen zou. En eindelijk, — de dronkenschap van ons allen.

— Ik ducht het tweede het meeste, riep nu Davenire.

— Komaan, het wordt een schoone avond, hernam de kolossus. Morgen zullen wij het goud aan wal brengen en alle gevaar, voor zoover het schip betreft, eindigen. Wij kunnen dan kalm nog wat op Saunders wachten en andere plannen beramen.

Hij zag rond met de voldoening van den triomphator, en een goedkeurend gemompel ging uit de groep der andere op.

Trollope's aanvoorschap scheen aan kant gezet. Welken loop zou dit avontuur onder de leiding van Davenire nemen ?

(Wordt voortgezet.)